

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 46.

Extraordinair Sæssion.

20de Møde.

Fredagen den 21de Septbr. Aften Kl. 7.

(Fortf.)

Monrad (fortsat): Jeg kan ikke troe, at en Armeeplan virkelig kan vedtages, der staaer i Strid med Vernepligtsloven for de enkelte Landsdele. Der er sagt: Ja, men Soldlovene! Ja, hvis de, der komme til at sidde i denne sælles Repræsentation, kom til at bestaae af store Fabrikanter, og disse fik Overvægten der, da er det vistnok saa, at de muligt vilde kunne forfølge deres særlige Interesser; men nu de, der komme fra Kjøbstæderne, og den Indflydelse, som Kjøbenhavns Delegerede ville faae — troer man, at de ville til Skade for den industrielle Udvikling forsvare en Besshyttelsestold? Overhovedet naar man kommer her og siger os: Gjennem Soldlovene er den mindre Formuende høiere besfattet end den mere Formuende, saa skal jeg bemærke, at jeg har ved en tidligere Leilighed, da der var Tale om en Indkomsskat, selv gjort opmærksom derpaa; men man glemme dog heller ikke een Ting, og det er, at de, der svare 200 Rdr. Stat, ere Arbeidsherrer. Det kan vel være, at de ikke selv bruge mange af de Ting, hvoraf den høiere Told svares; men naar man ser, hvad der gaaer med i Ens Huus, saa spørger jeg Enhver, der har havt blot en lidet større Bedrift, om ikke netop ogsaa derved Arbeidsherren kommer til at staae paa det samme Standpunkt som den mindre Bemidlede? Det er derfor en tom Frygt, man nærer i saa Henseende; thi Arbeidsherren har netop i den

Retning ganske de samme Interesser som Arbeidherren.

Det er oftere blevet bemærket her, at dette Rigsraad ikke skulde have nogen lovgivende Virksomhed. Ja, det er ganske rigtigt: nogen heel lovgivende Virksomhed har det ikke, men det har Deelagtighed i Lovgivningen. Vi have heller ikke Andet. Derfor et Fleertal her og i Landstinget kunde give Love, vilde forskjellige Lovforslag være blevne til Love, paa hvilke nu Betoet er anvendt; og hvormeget Hensyn have vi ikke taget ved enhver Sags Behandling, dertil, at Regjeringen har sagt: vi have den og den Betænkelighed ved den og den Lov, vi kunne eller tør ikke gaae ind derpaa, og er det da ikke ved en Overenskomst mellem Ministeriet og Rigsdagen, at nye Love ere blevne til, og vil det være anderledes med Rigsraadet? Ogsaa der ville gjennem en Overenskomst mellem Rigsraadet og Regjeringen Love træde i Live (Tiemroth paa ingen Maade). Jeg skal henvende mig til den ærede Rigsdagsmand, der sagde: paa ingen Maade. Den ærede Rigsdagsmand fremkom først med en høist besfeden Uttring, med Hensyn til sin egen Forstand; men naar man erindrer, at han indledede sine Bemærkninger dermed, at det var kun Spøg, han vilde sige, saa tør man maafee antage, at denne Bemærkning ikke var saa alvorligt meent. Jeg vil ærligt tilstaae den ærede Rigsdagsmand, at jeg synes, at der var noget saa Sygeligt i, at han udelukkende fæstede sin Tanke paa dette enkelte Punkt. Men der har tillige været noget for mig Smitende i hans egen Tilstand; thi, naar jeg har tænkt paa den ærede Rigsdagsmand, er jeg altid kommen til at tænke paa § 45, og, naar jeg har tænkt paa § 45, er jeg altid kommen